

Z u s t e r   z i j n   .

Toen ik 12 jaar was zei zuster Ida op een dag in volle klas:

"Gij wordt later zuster."

Ik proestte het uit, ik moest me toch redden tegenover de andere kinderen, maar bij mezelf dacht ik: "Je kon wel eens gelijk hebben."

In mijn jeugd had ik het geluk mensen te mogen ontmoeten, die ik bewonderde:

- Ik denk aan Cardijn, een enthousiast priester in het Brusselse, die ons hart en onze aandacht opende voor mensen in nood op onze wereld, in een tijd dat er nog geen T.V. was.
- Ik denk aan Rika Claes, uit Lommel, de meest sympathieke jeugdleidster die ik ooit heb gekend, die voor elke jongere een plaats had in haar hart.
- Ik denk aan mijn eigen Pa en Ma, die heel wat over hadden voor hun geloof, en al ergerde ik me soms aan onze Pa als hij heel alléén als man meezong in de kerk, toch bewonderde ik de overtuiging waarmee hij zijn geloof beleefde.
- Ik denk aan de zusters van Eisden-dorp, die even thuis waren in de achterkeuken van gastarbeiders als in de kapel van hun klooster.

Dankzij al die mensen groeide in mij het verlangen om ook zó te leven: dicht bij de mensen en dicht bij God.

Dankzij de jeugdbeweging van V.K.A.J. had ik enorm veel kansen om dicht bij mensen te leven: toneelavonden, debatavonden, studiedagen in Hasselt of nationaal, bedevaarten, huisbezoeken, ze brachten me dicht bij mensen in ontspanning, in vorming, in hun biddend samenzijn.

Langs huisbezoeken voelde ik het verdriet van mensen of hun vreugden, hun angst en hun zoeken naar geluk. Ik leefde volop.

En toch bleef er dat verlangen om ook dicht bij God te leven.

Wilde ik gelukkig zijn dan moest ik ook tijd en ruimte maken voor Hem.

Dat verlangen groeide, daarom sloot ik aan bij een gemeenschap van zusters, die dat ook probeerden. En vol enthousiasme begon ik eraan: leven, verbonden met God en verbonden met mensen.

In mijn vormingstijd leerde ik dicht bij God leven: nachtelijke aanbidding, dagelijkse eucharistie, samen bidden van psalmen, rozenkrans bidden, zoveel kansen om dicht bij God te zijn.

Ik genoot volop van het heerlijk orgelspel, de meerstemmige zang, de prachtige versiering in de kapel met licht en bloemen, de stilte.

En toch, na een tijd miste ik de mensen.

In die tijd werkten zusters vooral in hun kloosters, de mensen kwamen zelf wel naar hen . Dat er ook héél wat te doen was, buiten het klooster, stond toen minder in de aandacht.

Als ik in die tijd in de trein zat, met lange zwarte kleren aan en een grote kloosterkap, dan voelde ik het duidelijk: mensen kwamen pas bij mij zitten als er nergens anders nog plaats was.

Ik leefde dicht bij God en niet dicht genoeg bij de mensen.

Gelukkig bracht de vernieuwing daarin verandering.

Gelukkig gingen de zusters zien dat ze niet buiten de wereld moeten leven, maar samen met de mensen.

Gelukkig gingen we ontdekken: "Wie van God houdt, ziet ook Zijn mensen graag!"

Gelukkig zagen we in: dat zusters geen speciale klasse zijn, zo ongeveer tussen priesters en andere mensen in, maar dat vanuit Gods hart gezien alle mensen evenveel waard zijn: doppers en priesters, zusters en zieken, jongeren

en bejaarden, alle mensen Zijn beminden.

Ik mag geloven dat , vanuit God gezien, alle mensen mijn broer en zus zijn. Vanuit dat geloof mijn roeping als zuster beleven is voor mij heel wat rijker. Ik mag tussen mensen staan als een zus, die luistert naar hun vreugde en verdriet en mijn eigen leven aan hen mag toevertrouwen. Echt zus zijn van mensen scheidt veel vriendschap, brengt geluk, en is dat niet Gods droom voor ieder van ons?

Ik voel me gelukkig als ik erin slaag evenwicht te vinden tussen mijn bezig zijn voor mensen en mijn verbondenheid met God.

Ik weet me dicht bij mensen als ik luister naar de miserie van Luc uit Dendermonde, die ervan afziet dat zijn meisje hem in de steek liet.

Ik voel me dicht bij mensen als Lieve me durft vertellen dat ze 10 jaar geleden een zware fout in haar leven maakte en nu nood heeft aan vergeving , als die weduwnaar bij een bezoek me vertelt hoezeer hij nog naar zijn vrouw verlangt,

of als ik wenend die jonge vrouw in mijn armen houd op de dag dat haar man

plots sterft aan een hartaanval.

In heel dat bezig zijn met mensen mag ik als zuster regelmatig voor God gaan staan, want zuster zijn is voor mij:

's morgens met open handen voor God gaan staan en Hem zeggen:

"Geef ze me maar, Uw mensen, ik wil er zijn voor hen."

Zuster zijn is: 's avonds al die mensen opnieuw aan Hem toevertrouwen in gebed; hen die mij telefoneerden, hen die ik ontmoette, hen wier leed of zorg mij bekend is langs T.V. of krant.

Zuster zijn is voor mij: regelmatig mijn eigen doen en laten in vraag stellen vanuit het Evangelie:

Leef ik in Jezus' levenshouding; even mild en barmhartig? ook zo vergevens - gezind, ook zo bekommerd om mensen? Ook zo begaan met hun geluk?

Dicht bij mensen leven... dicht bij God, een levenskeuze die mij gelukkig maakt.

L i e f d e   a l s   w e g   n a a r   g e l u k .

Als ik bij het begin van deze dag wil spreken over gelukkig zijn, dan is dat niet omdat ik daarvan het exclusieve recept heb om op elk moment gelukkig te zijn, maar wel: om samen met u te ontdekken hoe we altijd opnieuw stappen kunnen zetten om weer gelukkig te worden.

Gelukkig zijn:

soms overkomt het mij:

- als iemand heel meelevend en begrijpend naar mij luistert,
- als ik rustig mag genieten van een prachtig landschap,
- als ik diepe trouw van vrienden mag ondervinden, ook op momenten dat ik het niet verdien.

Zo'n geluksmomenten zou ik willen blijven vasthouden, maar ze vervagen in mijn herinnering.

Vroeger meende ik dat er ooit een dag zou komen waarop ik voorgoed gelukkig zou zijn.

Nu weet ik dat ik stappen kan zetten om altijd opnieuw gelukkig te worden.

Ik wil graag gelukkig zijn en anderen gelukkig maken. Daarom stel ik me af en toe de vraag: "Wie is er blij, omdat ik leef vandaag?"

"Wat kan ik vandaag doen om gelukkiger te worden?"

Als ik terugkijk op mijn leven, zie ik dat ik een hele tijd dacht dat het geluk vooral te vinden is in HEBBEN.

- Ik voelde me heel gelukkig toen ik mijn eerste fietsje kreeg, maar dat geluk leek broos toen ik mijn knieën stuk viel bij een val.

- Ik was geweldig blij toen ik met Sinterklaas een citer kreeg, vooral ook omdat er onder de snaren een wit karton lag dat de melodie aanduidde. Zo kon ik de eerste dag al een melodie spelen. Het was zo fantastisch, dat we thuis de eerste dag met 4 of 5 rond dat instrument hingen. Het was een hele sport om aan de beurt te komen.

Maar na een paar maanden speelde de citer heel wat minder.

Later dacht ik wel eens: "Als ik maar eens een degelijke muziekinstallatie heb, of een auto, of die droomreis kan meemaken, dan zal ik gelukkig zijn."

Maar toch ervaar ik dat materiële dingen mijn hunker naar geluk niet stillen, want als ik het ene heb, verlang ik al naar iets anders om te hebben.

Mijn diepste gelukservaringen hebben te maken met beminnen en bemind worden.

Anderen merken dat ook aan mij.

Tijdens een week met veel gesprekken zei iemand eens: " Het valt mij op dat Elvira zo dikwijls het woord liefhebben laat vallen."

Ik merk dat ook aan mijn persoonlijke reacties, want als er een auto voor mij rijdt met op de achterraut een tekst als: "I love my Polo", of " I love tennis" dan reageer ik soms opstandig: " Wanneer gaat er nu eens een auto vóór mij rijden met als tekst: " Ik hou van mensen," of nog beter: " Ik hou van Elvira".

Ja, beminnen en bemind worden maakt mij gelukkig.

Toch zocht ik een hele tijd mijn geluk in DOEN.

Ik wilde graag een lief meisje worden en daarom deed ik van alles om die liefde te verdienen.

Ik stak veel tijd in mensen:

Ik was verantwoordelijk voor verschillende groepen zusters, hier en in Nederland.

Ik nam deel aan bestuursvergaderingen van een kinder- en bejaardentehuis, ik luisterde naar problemen, telefoneerde, schreef... en nam geen tijd voor mezelf.

Ik zei altijd " Ja" op vragen om aandacht of hulp en werd door velen gewaardeerd. Maar al dat draven, al dat jachtig rennen van de ene actie naar de andere matte mij zo af dat ik een heel jaar niets meer kon doen.

Ik was luistermoe, zelfs mensenmoe. Ik had er genoeg van en moest proberen wat te herkomen.

Dat was niet zo eenvoudig. In die periode had iedereen het druk, behalve: ik. Ik kreeg een heel jaar waarin ik niets moest doen en veel stille uren waarin vragen naar boven kwamen als:

- " Wie zal er nu nog om me geven?"

- " Wie zal nu nog van mij houden nu ik niets meer kan doen? "

Gelukkig kon ik dat jaar terecht bij een van mijn zussen. In die periode ontdekte ik dat ik bemind werd, ook al kon ik niets doen.

Ik heb dat te danken aan het gezin van mijn zus, aan goede vrienden, aan mensen die mij in die periode tóch belangrijk vonden, al had ik weinig te bieden.

Ik voelde me gelukkig toen ik mocht ervaren:

- Ik word ook zò door hen bemind.

- Ik kan ook zonder prestaties van mensen houden.

Beminnen en bemind worden is mijn diepste levensverlangen.

Dat verlangen wordt niet alle dagen even sterk vervuld: er zijn momenten waarop ik me echt bemind voel en diep gelukkig ben, er zijn ook momenten waarop ik me niet bemind voel en ik dus wat verdrietig ben.

Een paar voorbeelden:

- Een paar weken geleden was ik wat ziek. Heel onverwacht kwam een kaartje van Kathleen met als tekst: " Herstel maar vlug, we hebben je nodig."

Ik was daar heel blij mee en zelfs toen ik al genezen was heb ik dat kaartje nog een tijd bewaard.

- Op een dag toen ik 's morgens de post binnenhaalde vond ik een klein kladblaadje in onze brievenbus. Met potlood stond erop geschreven: " Een fijne dag vandaag!" Ik was blij met dat lieve wensje van een onbekende.

- Een tijd geleden sloot ik aan bij het Franciscuskoor.

In het begin wist ik niet goed wat zeggen aan die nieuwe mensen, en de andere mensen keken ook wat verwonderd: een zuster in het koor...

Toen op een avond iemand zei: " Ik ken een goede mop, maar... de zuster... was voor mij de maat vol en ik dacht eraan weg te blijven uit het koor.

Maar Treeske, één van de jongeren, had toen veel aandacht voor mij, en sprak me na elke repetitie altijd aan, dat deed echt goed.

Toen ik haar eens na de hoogmis zei: "Treeske, je was voor mij een echte steun toen ik nog moest wennen aan die nieuwe mensen, zag ik haar glunderen."

Ik was blij haar op die manier gelukkig te maken.

- Laatst had ik in een gesprek, waarin ik mij bedreigd voelde, negatieve dingen gezegd over één van mijn beste vrienden. Dat wrong nadien vreselijk, want ik heb heel veel aan hem te danken. Eindelijk kon ik toch beslissen hem alles te vertellen aan de telefoon.

Met veel angst voor verwerping wachtte ik op zijn reactie.

Toen hij zei: "Ik heb er alle begrip voor dat je zo hebt gehandeld toen je je in het nauw gedreven voelde" was ik diep ontroerd.

Toen ik vroeg: "Kan je het mij vergeven?" zei hij: "Ja, Elvira, graag."

Ik had moeite om dat echt te geloven want aan het einde van die telefoon zei ik: "Ik zal het in 't vervolg niet meer doen."

"Dat hoeft niet," zei hij. Zelfs als ik nog eens faalde was ik nog welkom.

Dat vond ik goddelijk. Zoiets had ik niet voor mogelijk gehouden in deze wereld. Ik voelde me diep bemind en echt gelukkig.

Laatst bezocht ik Patricia, die na een aanrijding op weg naar school, nu gedwongen bedrust had. Ze was blij met mijn bezoek en vertelde over haar ongeluk, haar thuis en haar spijt omdat ze nu ook haar eerste werk als onderwijzeres kwijt was.

Toen ik 's avonds vertrok fluisterde haar moeder mij in het oor: " Patricia houdt veel van u." Ik voelde me heel gelukkig.

- Filip, een jongen van 20 zit in de gevangenis. Te laat ziet hij in wat hij zichzelf, zijn meisje en zijn ouders heeft aangedaan. Toevallig hoorde ik van zijn moeder dat hij jarig was. En al kende ik hem niet toch schreef ik hem een briefje met goede wensen voor de toekomst, en ik besloot met een tekst van Toon Hermans:

" Voor jou, mijn liefste wens
opnieuw geloven in elk mens,
wat minder letten op zijn falen,
maar telkens weer opnieuw herhalen:
dat hij een deel is van Gods' plan
daar wordt de wereld mooier van".

Een paar dagen later hoorde ik van zijn moeder dat die brief hem echt ontroerd had. Hij was er gelukkig mee en ik ook.

Toen ik eens aan een medezuster vertelde hoe opgejaagd ik mij voelde onder de berg werk die ik voor mij zag, vroeg ze heel belangstellend:

"Hoe is dat voor jou, Elvira?" Ik kon toen uitspreken hoe ontmoedigd ik mij voelde, omdat ^{ik} alles perfect wil hebben en me zo dikwijls in spanning zet. Ze bleef aandachtig naar mij luisteren en zei nadien: "Je bent groot, Elvira, omdat je zo eerlijk naar jezelf durft kijken en het aan mij wil toevertrouwen." Die ervaring deed deugd.

- Toen ik laatst na een vermoeiende werkdag naar huis wou gaan, zei een vriend-priester bij het afscheid, dat hij blij was om ons intens samen zorgen voor mensen. Hij gaf mij een kruisje op het voorhoofd en zei: "God zegene en beware je, Elvira".

Innerlijk was ik daardoor diep ontroerd, al liet ik dat niet merken.

Voor mij was dat een sterk gebaar van beminnen, misschien ook wel, omdat dit kruisje mij herinnerde aan het kruisje van Pa en Ma, vóór het slapen gaan.

Ja, beminnen en bemind worden maakt mij gelukkig.

Maar het tegenovergestelde is ook waar: als ik me niet bemind weet, voel ik me ongelukkig.

- In ons dorp woonde "De Cooseman", een jongen van een jaar of tien, de schrik van de kinderen in de lagere school. Hij was altijd agressief. Op een dag kwam hij aangelopen en duwde mijn kleiner zusje in een gracht vol netels. Zij weende verschrikkelijk. Ik moest een kwartier lang, te voet naar huis gaan met mijn wenend zusje aan de hand. Dat was voor mij een echte lijdensweg. Ja, ook als anderen niet bemind worden voel ik me verdrietig.

- In de normaalschool kreeg ik na drie maanden een dikke pluim van de lerares Frans, omdat ik na drie maanden al zo ver was gevorderd. Ik was blij. Maar toen ze daarna zei: "En gij, Margriet hebt al een heel jaar Frans gehad en kent nog minder dan Elvira", was ik niet meer zo blij.

- Op school had de lerares wiskunde het altijd op mij gemunt.

Op een keer toen ik ijverig meewerkte zei ze in volle klas: "Gij daarachter, stel u niet zo belachelijk aan." Mijn mond viel open van verbazing.

Ik was heel ongelukkig in het bijzijn van al de leerlingen voor schut te worden gezet. Ik voelde mij toen niet bemind.

In de lagere school kwam een ouder nichtje me zeggen, dat mijn juffrouw gevraagd had of ik haar even wilde helpen na de klas.

Ik trok fier als een pauw naar boven en vond er een verbaasde juffrouw, die me iets probeerde uit te leggen over één april. Ik begreep er niets van, tot ik buiten kwam. Op straat stonden een tien-tal kinderen te lachen en te spotten met mij. Ik trok triestig en wenend naar huis. Ik voelde me ongelukkig en niet bemind.

- In ons dorp stond eens een circustent. Ik wou daar na school heel graag naartoe. Maar ons ma vond dat veel te ver en zei dat ik na school naar huis moest komen. Ik ben er toch naartoe gegaan met mijn kleiner zusje en bij thuiskomst loog ik dat ik de juffrouw had moeten helpen. Ons ma was toen heel verdrietig en kwaad, ze weende. Juist toen kwam de buurvrouw binnen. Ik voelde mij onder hun beider afkeuring niet meer bemind.

- Soms ontmoet ik een vrouw, die me ooit heel diep kwetste.

Als ik haar zie is het precies of mijn haren ten berge rijzen.

Soms doe ik dan of ik haar niet zie en houd ik me druk in gesprek met anderen. Als ik er niet voor kies, om haar ondanks haar fout een plaats te geven in mijn aandacht voel ik me nadien mislukt in beminnen en niet blij.

Na een periode waarin ik mijn geluk zocht in hebben, kwam een periode waarin waarin ik mijn vreugde zocht in actie: veel voor mensen DOEN, hen blij maken zonder grenzen dat zal me gelukkiger maken.

Ik dacht toen regelmatig: "Alles wat goed is moet ik kunnen"

In die tijd deed ik veel voor mensen: naast mijn zware job gaf ik extra taallessen aan volwassenen, ik illustreerde fotoalbums, luisterde naar mensen tot midden in de nacht en stond toch elke morgen vroeg op.

Tussendoor ratelde de telefoon, rinkelde de bel, en vakantie... daar was geen tijd meer voor. Soms wilde ik op 3 plaatsen tegelijk zijn, want hoe meer ik deed hoe beter ik zag wat nog gedaan moest worden. En al zei ik wel eens: "Ik zou een miljoen willen geven als ik eens niets hoefde te doen", toch zette ik door, want ik werd gewaardeerd en maakte mensen blij, meende ik. Maar na een paar jaar was ik van al dat doen zo bekaf, dat ik een heel jaar niets meer kon doen: ik kon geen mens meer zien: ik was luistermoe en mensenmoe. Toen voelde ik me in het begin heel ongelukkig.

Wie zou nu nog van mij houden? Zo'n sukkel!

Gelukkig kon ik toen terecht in het gezin van één van mijn zussen.

Op die plaats en ook dankzij goede vrienden heb ik ontdekt dat ik bemind werd,

ook als ik weinig kan doen.

Toen pas zag ik dat echt geluk voor mij te maken heeft, met liefhebben, zomaar, gratis.

Door die mensen mocht ik ervaren dat niet mijn activiteiten, maar wél : Elvira, door hen bemind werd.

Ja, beminnen en bemind worden is mijn weg naar geluk.

Is het bij jou ook zo, dat je geluk of ongeluk vaak te maken heeft met slagen of falen in beminnen?

Bij mij is dat zo. Je moet me niet veel meer vragen over de momenten waarop ik materiele dingen kreeg, of over wat ik voor mensen heb gedaan, maar alles wat te maken heeft met beminnen en bemind worden kan ik je nog in geuren en kleuren vertellen.

Nu weet jij zo goed als ik dat liefde een woord is dat gebruikt wordt en misbruikt in veel betekenissen-

- in de reclamewereld is liefde: geschenken geven,
- in de filmwereld is liefde vaak gelijk aan sex,
- in de mentaliteit van velen is liefde alléén iets van zoete gevoelens.

Als ik jou zou vragen wat je onder liefde verstaat, krijg ik misschien als antwoord: geborgenheid, tederheid, hartelijkheid, waardering.

Voor mij heeft liefde altijd iets te maken met ZOMAAR.

Van iemand houden is voor mij 's morgens zomaar vriendelijk zijn voor een medezuster, en niet alléén als ik iets van haar wil gedaan krijgen, of: zomaar, zonder woorden stil bij een wenend mens zitten tot het verdriet wat gemilderd is,

of: zomaar een kaartje schrijven zonder een antwoord terug te verwachten.

Als ik mij de liefde droom als zomaar van mensen houden, dan betekent dat niet dat ik die droom altijd waar kan maken.

- Toen een medezuster een zwaarmoedige periode doormaakte, probeerde ik veel aandacht voor haar te hebben en stelde geregeld belangstellende vragen. Ze bleef stil, zwijgzaam en verdrietig. Toen ik dat 3 weken had volgehouden had ik het moeilijk om haar zomaar te beminnen.

Ik dacht toen: "Als ge liever alles alléén wilt verkroppen, trek dan uw plan maar alleen!" Het werd toen nog eenzamer tussen ons twee.

Op een avond kon ik toch kiezen om van haar te houden en stelde voor, dat we allebei eens zouden uitschrijven hoe we ons daarbij voelden.

Nadien in een lang gesprek wist ik opnieuw dat zomaar, onverdiend van iemand houden, liefde mag genoemd worden.

Ik besliste om die stap naar haar toe te zetten, niet omdat ze zo goed was, wel: opdat ze weer goed zou worden.

Ja, beminnen is niet alleen een kwestie van voelen, maar ook van beslissen.

Soms stel ik mezelf de vraag: "Wanneer zal ik gelukkig zijn?"

Maar ik ervaar dat het beter is te vragen: "Wat kan ik vandaag doen om gelukkiger te worden?", want gelukkig-zijn is iets van het toeval, gelukkig worden, daar kan ik zelf aan werken.

Echt beminnen vraagt stappen zetten naar mensen.

- Op een voormiddag zag ik Elza heel gejaagd en gespannen haar zaken bij elkaar nemen om boodschappen te doen.

Ik zei: " Zijt ge al weer de deur uit?"

Achteraf was ik niet gelukkig met dat gezegde. Waarom gaf ik haar niet de ruimte om haar weg te gaan? " Toen ik er even bij stilstond, merkte ik dat mijn uitspraak eigenlijk wilde zeggen: " Elza, ik maak me zorgen als je zo gejaagd bezig bent, vooral omdat je hart niet in orde is."

Toch voelde ik me geremd tegenover haar.

's Anderendaags in de garage heb ik haar die ervaring en gedachten verteld. Ze glimlachte en zei: " Elvirake, je hoeft niet zo bang te zijn, ik weet immers dat je 't goed met mij voor hebt. "

Ik wist me toen weer dicht bij haar.

Als ik wil nagaan of ik écht van mensen hou, dan vraag ik me af, of ik geloof dat ze ook onverdiend van mij houden, dus ook als ik hen moeilijke dingen moet vertellen?

- Ik denk aan die avond toen een goede vriend van mij nog wat in de deuropening van onze living bleef praten voor hij bij ons vertrok. Nadien zei een medezuster: " En die bleef daar maar staan lummelen." Dat deed me verdriet, vooral omdat zij heel goed wist hoeveel ik aan die mens te danken heb. Ik was teleurgesteld en kwaad op haar, ook nog 's anderendaags. Toen we om 10 uur samen waren (zij was werken), brandde het op mijn lippen om aan de anderen te vragen: " Hebt ge dat gisterenavond ook gehoord? Dat is toch een onattente en lompe Trien! " Het was hêt moment om te beslissen. Ik besliste om er 's avonds met haar over te praten. Op haar kamer heb ik haar toen mijn pijn verteld en op de duur zaten we allebei te wenen: ik, omdat mijn verdriet los kwam en zei omdat ze gevoelig werd voor de pijn die ze me onbewust had aangedaan.

Beminnen heeft voor mij ook heel vaak te maken met kleine, concrete daden. Ik bemin als ik de vuilnisemmer leeg maak ook als er nog 3 anderen zijn die dat kunnen doen.

Ik bemin als ik iemand met het werk verder help of ongevraagd de afwas doe. maar voor mij is de diepste vorm van beminnen de beslissing om mezelf toe te vertrouwen, ook met mijn zorgen of verdriet. En elke keer als ik het weldadige proef van thuis te kunnen komen in het hart van een goed mens, wil ik ook zo'n mens voor anderen worden.

Lieve mensen, over beminnen en bemind worden kan nog veel gezegd worden, toch ga ik niet bezig blijven. Daarom wil ik nog één poging doen om de liefde te omschrijven. Ik neem daarvoor een heel oude tekst van de apostel Paulus. Hij schreef 2000 jaar geleden:

Echte liefde is geduldig, vriendelijk, niet jaloers.

Echte liefde kan veel verdragen, wordt niet bitter bij tegenslag.

Echte liefde gunt je al het goede en geeft het nooit met je op, ze blijft geloven, hopen en verdragen.

Echte liefde houdt nooit op te bestaan.

In feite spreekt Paulus over God, want God is liefde zegt sint Jan.

Daarom wil ik die brief van Paulus voor jou herlezen en het woord: liefde vervangen door God. Hij klinkt dan als volgt:

God is vriendelijk voor jou,...

Hij is geduldig met jou,...

Hij gunt je al het goede,

Hij verheugt zich over het goede in je leven,

Hij geeft het nooit met je op.

God blijft in jou geloven,

Hij blijft op je vertrouwen,

Hij blijft op jou rekenen,

Zijn liefde voor jou, ... kent geen einde.

Sinds ik wat meer geloof dat God voor mij vriendelijk is , geduld met mij heeft, voel ik me een bevrijd mens. Van die vreugde mag ik leven.

Vroeger dacht ik dat ik over God veel kon leren in boeken. Nu ervaar ik dat de liefde tussen mensen veel duidelijk maakt over zijn Liefde.

God is liefde en wij, mensen, mogen Zijn liefde aan elkaar laten voelen.

Tot slot zou ik een tekst willen doorgeven dat ik vorige week kreeg :
Een steeds weerkerende zin in dat gedicht is: Als JE liefhebt,...
Ik ben blij dat die zin er zò staat: Als JIJ liefhebt, staat er.

Als je liefhebt zit je altijd goed,
welke ook de weg is die je doet.
Je hoeft niet bang te zijn om door te gaan,
je komt vast en zeker veilig aan.

Al ontnemt de wereld soms je moed,
als je liefhebt zit je altijd goed.
In het diepste donker van de nacht
is er steeds die ster die op je wacht.

Van een gewoon verhaal schijnt ieder woord,
je het allermooiste ooit gehoord.
Je kan méér dan je had vermoed,
als je liefhebt zit je altijd goed.

Als jij liefhebt, als wij liefhebben, wonen er in Vlaanderen méér gelukkige
mensen. Probeer jij het ook ? Veel geluk érmee.

(Uit jongeren-weekends 1980 - 1993)

H I N D E R P A L E N   V O O R   D E   L I E F D E .

Alle mensen verlangen bemind te zijn en iedereen hoopt iemand te mogen liefhebben, toch is er in onze maatschappij soms weinig van te merken.

Er zijn nog altijd burenruzies, kleine en grote gevechten, verdriet en geweld. En al worden er duizenden liefderomannetjes geschreven, al bezingen artiesten het mooie van de liefde, toch missen we vaak het gevoel echt bemind te zijn.

Vanwaar dat gevoel soms niet bemind te zijn?

Als we daarover nadenken leggen we nogal eens de schuld bij de anderen, of we menen dat de uiterlijke omstandigheden de oorzaak zijn.

We zeggen dan: "Ik heb altijd pech".

Zoals bij mij een tijd geleden: ik reed na een 14-daagse van geloofsdagen echt moe, naar huis. Ik had veel leed van mensen aanhoord en drukke dagen achter de rug. Nu verlangde ik naar een zonnige thuis.

Thuis echter was het huis leeg. Er lag een briefje op tafel met de boodschap: "Pa is erg ziek, ik ben naar huis geroepen."

Zo thuiskomen was moeilijk voor mij. Ik voelde me een echte pechvogel en dacht: Als ik nood heb aan een luisterend oor en wat hartelijkheid, komt er

altijd wat tussen. "

Soms menen we dat de anderen schuldig zijn als we ons niet bemind voelen.

" Ze zit weer met de mond toe aan tafel."

" Ze vergat weer de sleutel af te trekken van de garagedeur, zodat ik nu niet binnenkan.

" Hij laat me weer alleen tobben met dat werk", en ik interpreteer dat al gauw als: ze geven niet om mij."

Voorals ik het heel druk heb kan ik me ergeren aan kleinigheden: een snoeischaar, een limonadefles die niet op de plaats gezet wordt, de afwas die blijft staan, allemaal speldeprikken die mijn vreugde verminderen. Een derde oorzaak voor ons ongeloof bemind te zijn is ons eigen ik.

Ik vind het vervelend dat ik vlugger moe ben dan vroeger, dat mijn gezicht niet meer zo mooi is, dat ik soms donkere dagen ken.

Ik denk dan: Moest ik mezelf gemaakt hebben, dan zou ik het toch beter gelapt hebben; heel zeker mooier en zonder droeve dagen.

Denk jij ook soms dat de anderen, de omstandigheden of je eigen aard, de oorzaak zijn van je gevoel niet bemind te zijn.

En tóch als ik naar mijn eigen leven kijk, zie ik dat het onmogelijk is alle ervaringen zo te maken dat ze voor mij altijd aangenaam zijn.

't Is ook vergeefse moeite de anderen te willen veranderen of mijn eigen aard te veranderen, zoals het ook onmogelijk is van een Volkswagen een Mercedes te maken.

Wat mij verhindert volop te geloven bemind te zijn, dat zijn mijn eigen, innerlijke reacties. Mijn eigen gedachten zijn oorzaak van mijn ongeloof bemind te zijn. Dat blijkt duidelijk uit het feit dat ik me dikwijls vergelijk met anderen.

Een eerste hinderpaal voor de liefde is mijn houding van vergelijken.

- Ik vergelijk me dikwijls met anderen en vaak ben ik dan de verliezer, want wat doe ik?

Ik vergelijk mijn zwakke kanten met de sterke kanten van anderen en zeg dan: " Filip speelt beter gitaar, Marie spreekt beter Engels dan ik. En ik kan niet zo lang opblijven, enz."

Op een jongerenweekend zei Patrick: "Elvira, ge ziet er vandaag zo fris uit."

Toen dacht ik: " Dus, anders niet." En zo vergat ik te genieten van zijn complimentje, door mijn vergelijken.

Als kind was ik een slechte middageter. Godelief van de burens vond ik veel dapperder dan mezelf, want die kon rauwe aardappelen eten en rauwe rabarber. Dat zij bij de laatsten was op school en ik bij de eersten, dat vergeleek ik niet en zo voelde ik me minder dan haar.

Ja, vergelijken en negatieve gedachten verhinderen onze vreugde bemind te zijn. Nog een paar voorbeelden van vergelijken.

- Toen iemand mij vertelde hoe intens hij had geluisterd naar het verdriet van iemand om het gemis van haar moeder, dacht ik: om mij geeft hij niet zoveel, want zo intens heeft hij niet naar mij geluisterd bij het sterven van Theo. Ik was vergeten dat hij zich zo had laten raken door mijn verdriet, dat hij zelf ook weende.

Op een avond zat ik met een medezuster aan tafel. Ze was stil en terneergedrukt. Een echtpaar belde onverwachts. Zij sprong op en kon weer lachen en grapjes maken. Mijn innerlijke reactie was: bij anderen kan ze blij zijn, mij gunt ze

dat niet, dus geeft ze weinig om mij."

Ik had ook kunnen denken:" Bij mij is ze zo thuis dat ze zichzelf durft zijn, ook als ze verdrietig is."

Maar dat deed ik niet en zo was ik door mijn vergelijken weer een bewijs aan het maken voor mijn gebrek aan liefde.

Ook mijn eigen aard lijkt soms de oorzaak te zijn van mijn ongeloof bemind te zijn.

Ik zie niet graag in mezelf dat ik momenten ken waarop ik intens verlang naar een lieve man voor mij alleen en denk dan dat de anderen mij, zo ook niet graag zien. Op die momenten zou ik dan graag anders zijn.

En tóch:

mensen die van mij houden, me wat beter kennen, zeggen me soms echt gemeend:

" Voor mij hoef je niet anders te zijn, ik hou van je zoals je bent.

God heeft je zo gemaakt en zo ben je goed."

Op zo'n moment probeer ik dat dan te geloven, maar in mijn leven nadien ga ik toch weer door met vergelijken, en dus verliezen.

Ik ben daar al vroeg mee begonnen.

Toen ik nog maar eventjes kon lopen, verloor ik het geregeld in mijn wedstrijd met Ma. Als onze Pa namiddagdienst had op de tram, was ik er iedere keer getuige van dat hij bij het afscheid een kus gaf aan Ma en aan mij, maar de kus voor ons Ma duurde altijd langer dan de mijne...

Dat maakte telkens echt indruk op mij.

Ons Ma won de match altijd met 1-0. Door mijn vergelijken zag ik niet genoeg hoeveel Pa ook van mij hield.

Een tweede hinderpaal voor de liefde is de gedachte dat liefde verdiend
moet worden.

Ik denk (vaak onbewust) dat ik liefde kan verdienen door goede kwaliteiten. Ik vind daarom dat ik eigenlijk moest mooi zijn, jong, en altijd blij om de moeite waard te zijn voor anderen.

Ik moet mijn werk doen zonder fouten en in mijn omgang met anderen mag er niets verkeerd lopen, en als dat toch gebeurt vind ik mezelf geen goede, en denk ik dat de anderen ook zo over mij denken.

- Op een jongerenweekend moest ik zorgen voor een persoonlijke brief voor elk van de deelnemers. Tot mijn schrik ontdekte ik te laat dat ik de jongeren van West-Vlaanderen vergeten was. Het was te laat om die brieven nog op de plaats te krijgen en toen ik na 7 telefoons de zaak nog niet in orde had was ik kwaad op mezelf, en dat zouden de anderen ook wel zijn als ze erachter kwamen dat dit deel van het weekend in panne zou vallen.

Toen Kris aan de telefoon zei dat hij de laatste brief zou bezorgen, was ik blij, maar ook verlegen, want hij moest daarvoor 3 kwartier fietsen in echt stormweer.

-Ook op vlak van geloven meen ik vaak dat ik Gods liefde moet verdienen door goede daden. Ik meen dan dat een goed kristen veel voor God moet doen.

En toch leert Jezus, dat Gods liefde gratis is, zomaar. Ja, een goed kristen is iemand die gelooft dat God hem liefheeft bij succes en bij mislukking.

Wie door een medemens bemind wordt, ook als hij het niet verdient, is een gelukkig mens.

Deze tweede hinderpaal: liefde moet verdiend worden hangt nauw samen met een derde: mijn streven naar perfectie.

Derde hinderpaal: streven naar perfectie.

Ik weet met mijn verstand dat een mens een wezen is met goed en kwaad, en toch, als iets minder goeds gebeurt in mijn leven verdraag ik moeilijk dat ik zo'n mens ben.

- Als na 14 dagen geloofsdagen mensen mij hartelijk danken en niet graag afscheid van mij nemen, heb ik geen moeite om mezelf graag te zien. Maar na een dag waarop ik niet opschoot met mijn werk heb ik het moeilijk om te denken;

" Ook zo zie ik je graag, Elvira".

- Ik heb een slecht visueel geheugen en dat heeft voor gevolg dat mijn oriëntatievermogen mij wel eens in de steek laat. In een vergadering maakte iemand daar grapjes over en zei: " We zullen Elvira eens in het centrum van Antwerpen neerzetten." Ik dacht: " Hij wil me vandaag precies in de groep afbreken."

- Een andere keer bij een werkdag in Leuven schonk hij me een glas water in in een glas van de B.P.. " Hier, zei hij, dat is voor betere prestaties." Alle jongeren lachten en ik ook, maar nadien kwam twijfel in mij naar boven:

" Misschien meent hij het ook."

Ik wil graag de beste zijn en als dat niet lukt ben ik teleurgesteld en denk ik dat de anderen het ook zijn.

Dat was vroeger al zo. In de lagere school kon ik er wat van krijgen als ik slechte sportprestaties leverde. Als leerlingen dan kwaad reageerden als ik weer eens naast de bal had gegrepen bij het kampspel dan dacht ik stil: "Wacht maar tot dadelijk in de klas, dan is het weer mijn beurt." Omdat ik mezelf die mislukkingen niet gunde, dacht ik niet echt bemind te zijn. Daarom probeerde ik hun waardering te verdienen met mijn tegenprestaties in de klas.

Laat jij je geloof bemind te zijn ook soms afhangen van je prestaties? En wist jij je ook minder bemind bij slechte schoolprestaties of bij onaangename reacties in je relaties? Bij mij is dat vaak zo.

Perfectionisme is een echte hinderpaal voor de ervaring bemind te zijn.

En tóch...

Als ik naar mijn eigen houden van mensen kijk, ervaar ik dat ik hen echt graag zie, ook al maken ze soms fouten.

Als mijn vrienden zeggen dat ze mij echt graag zien heb ik het soms moeilijk om dat ten volle te geloven. Menen ze dat wel echt? Of maken ze me iets wijs?

Kunnen die mensen echt van mij houden die ook mijn gebreken kennen?

Zolang ik blijf geloven dat alléén de perfecte mens bemind wordt, blijf ik die vragen stellen en voed ik mijn ongeloof bemind te zijn.

- Op een vormingsweekend moest ik aan Lieve vervelende vragen stellen, opdat ze er eindelijk toe zou komen naar zichzelf te durven kijken, naar haar eigen gevoelens en reacties. Ik vond dat moeilijk en deed het wat onhandig, vond ik. Twee dagen na het weekend kreeg ik een kaartje van haar.

Ik las: "Dag, Elvira,, eigenlijk zou ik willen zeggen: Lieve schat."

Ik dacht: "Je overdrijft." Mijn streven naar perfect bevragen was de hinderpaal om echt te genieten van dat: "Lieve schat".

Vanuit mijn perfectionisme ben ik als een computer die heel nauwkeurig alle fouten of beperktheden noteert en weergeeft, maar heel slordig is met het bewaren van positieve ervaringen.

Is dat bij jou ook zo?

Een vierde hinderpaal voor de liefde is mijn angst.

Al durf ik heel wat ondernemen: toch beleef ik vaak angst voor het oordeel

van anderen, en die angst belet mij dan het goede te doen dat ik zou kunnen doen.

- Tijdens geloofsdagen probeerde ik bij elke viering een hartelijk welkom te zeggen aan de mensen. Op ons parochie was dat niet de gewoonte.

En omdat ik bang was dat de mensen dachten: "Wat beeldt die zich in"? zei ik braaf bij het begin van iedere weekend-viering: " We zingen als intredelielied nummer zoveel..."

Elke zondag was ik wat kwaad op mezelf omdat ik mij door die angst liet beletten het goede te doen dat ik zou kunnen doen.

- Jef uit Hasselt en Luc uit Ieper hebben in een bepaalde periode van mijn leven veel voor mij betekend. 't Is nu al jaren geleden dat ik nog eens naar hen gebeld heb. Ik denk wel eens: " Ik moest toch nog eens bellen,"maar ik stel uit, want misschien zullen ze denken: "Wat komt die nu nog af?"

Mijn angst en gebrek aan geloof in hun blijvende vriendschap ontzegt mij en hen de vreugde van een vernieuwd contact.

- Mijn angst is ook soms een hinderpaal die me van mensen verwijdert.

Ik durf vaak thuis niet zeggen dat ik kwaad of teleurgesteld ben, ik slik die negatieve gevoelens in en ben nadien kwaad op die ander en kwaad op mezelf omdat ik niet de moed heb om uit te spreken wat in mij leeft, en

daardoor voel ik me niet bemind.

35

Een laatste hinderpaal voor de liefde zijn mijn verwachtingen.

Als de liefde van de ander niet wordt uitgedrukt zoals ik hoop of verwacht, ben ik teleurgesteld en zie ik die liefde zelfs soms niet eens.

- Een medezuster, die bij ons een weekje op bezoek was, ging laatst een hele voormiddag bosbessen plukken, dan hadden we in de winter nog wat extra vitaminen uit de diepvries. Toen ze 's morgens vertrok spraken we af: dat we terug samen zouden zijn om half een, voor het middageten.

Om 10 voor 1 had ik de soep al twee keer warm gemaakt en ik begon me te ergeren. Ze vond mij niet belangrijk, vergat onze afspraak, bosbessen waren voor haar belangrijker dan Elvira. Ze gaf niet om mij, dacht ik.

Toen ze tegen 1 uur glunderend binnenstapte met: " Zie eens, wat een dikke bessen ik nog juist vond toen ik naar huis wilde komen! "

zag ik dat ze wel van mij hield, maar anders dan ik verwachtte.

- Een paar maanden geleden leefde ik rustig naar het Pinksterweekend toe. Opdat het gezellig zou zijn besteedde ik een hele dag aan gazon maaien, onkruid wieden en poetsen, want men beloofde mooi weer, en een rustig weekend in zon en natuur lokte mij in gedachten, maar daar zei ik niets van. Ik dacht: " Heerlijk zo'n weekend rustig samen en genieten van groen en zon." Op een avond zei mijn medezuster: " Ik ben het weekend met Pinksteren weg, naar familie." Ik dacht: "Dat is wat moois, laat ze me zo'n lang weekend , zonder overleg, alleen." 's Anderendaags bracht ik mijn teleurstelling rustig ter sprake en vertelde hoe ik mij het weekend gedroomd had. Toen merkte ik hoe soepel en welwillend zij haar plannen wijzigde, zodat we er ons allebei goed bij voelden. Had ik er met haar niet over gesproken, dan had ik weer een bewijs: niet bemind te zijn. Ja, ook onuitgesproken verwachtingen belemmeren soms onze betrokkenheid op elkaar en verhinderen ons te genieten van elkaars genegenheid. Misschien heb je je hier of daar herkend in mijn reacties of innerlijke gedachten? Misschien vind je het zwaar om lezen, zoveel voorbeelden van twijfel aan

andermans genegenheid?

Weet dan dat er in mijn leven ook heel veel ervaringen waren, waarin ik me echt bemind heb gevoeld en diep gelukkig.

En wat moeten we nu met die hinderpalen?

Hoe reageren als onze gedachten zich plooiën naar de twijfel bemind te zijn? Voor mij is het belangrijk me daarvan bewust te worden. Dan kan ik tot mezelf zeggen: " Begint ge weer?" Dat helpt me dan om om te schakelen.

Bv.: Als iemand op een dag wat minder vriendelijk kijkt kan ik denken: " Wat heb ik die misdaan? of: " Is die kwaad op mij? " Dan bouw ik een hiderpaal voor de liefde.

Ik kan ook denken: " Is die moe? ziek? verdrietig? " Een hartelijk gebaar, een luisterend oor kan dan wonderen doen en zo geef ik nieuwe kansen aan de liefde.

Ik mag geloven bemind te zijn! Goede mensen laten het me voelen. Als ik erin wil geloven wordt me dat tot vreugde! Ook God heeft ons lief, zelfs als we hebben gefaald en zijn liefde kan niemand ons ontnemen !

(Jongerenweekends)

T e k e n s   v a n   l i e f d e .

38

De weg naar geluk in het leven ligt in momenten van beminnen en bemind worden. En in onze beste momenten kunnen we die liefde duiden als iets dat van God komt.

Samen met jou wil ik nu kijken naar tekens van liefde in ons eigen leven.

- Ik heb een neefje dat graag speelt met allerlei soorten beren en beertjes.

In de tijd dat " Bereboot " regelmatig op het scherm te zien was, vertelde hij me: " Als ik 's avonds in bed lig draai ik de televisie terug, en dan kijk ik samen met mijn beertjes opnieuw naar " Bereboot."

Iets gelijkaardigs zou ik met u willen doen: een stukje van mijn levensfilm terugdraaien. Misschien kan je dan op zoek gaan naar konkrete tekens van liefde in je eigen leven.

- Mijn vroegste herinneringen van concrete tekens van liefde gaan terug naar thuis.

Ik denk aan Pa, die achter ons huis een schommel plaatste en ons een duwtje in de rug gaf als we niet goed omhoog raakten.

Ik zie ons Ma nog pannekoeken bakken voor ons, niettegenstaande ze hoogzwanger was.

- Ik herinner me nog hoe Pa zich haast de adem uit het lijf liep, om mij de kunst van het fietsen te leren. Zijn hand aan het zadel was een veilige steun.
- Samen met Pa en Ma wandelen gaan, bosbessen plukken, pick-nicken in de natuur of met de bus op stap gaan: zoveel concrete tekens van beminnen.
- Als we vrij waren van school en het was mooi weer, dan trok ons Ma, samen met ons en tante Trien en haar kinderen naar het bos. Als wij dan die "Patersheuvel op en af krosten, gaf het een veilig gevoel dat beneden bij die heuvel onze moeders aanwezig waren voor de momenten dat iemand gevallen was of ruzie wilde maken. Hun "er-zijn" was een hulp om fijn te spelen.
- Toen ik nog niet lang kon fietsen zouden we bij mijn meter op bezoek gaan in Schimmert. Pa wilde mij achter op zijn fiets zetten, maar ik vond dat ik zelf tot daar kon fietsen. Alle waarschuwingen over "ver" en "vermoeiend" ten spijt, pleitte ik om zelf te mogen fietsen, en ik won het pleit. Fier reed ik die zomerdag naast mijn ouders en het ging een hele tijd goed. Na een paar uur fietsen ging het laatste stuk van de weg flink omhoog. Mijn tempo vertraagde, mijn lampje was ongeveer uit en het wenen stond mij

nader dan het lachen. Maar toegeven dat ik niet meer kon, deed ik niet. Opeens voelde ik een grote hand, midden in de rug, die mij vooruit duwde. Zalig ! Ik voelde me echt gesteund door dat concrete teken van liefde van onze Pa.

Als ik nu al die herinneringen door mij heen laat gaan, ervaar ik dat alsof ik toen op een spoor ben gezet, dat heel mijn verdere leven in de richting van beminnen heeft gezet.

Ook buiten ons gezin kwamen er tekens van liefde op mij af.

- Naast ons woonde een aannemer. Als er in de oorlog gevaar was voor bommen of neerstortende vliegtuigen, mochten we met heel ons gezin, dag en nacht schuilen in zijn kleine schuilkelder van enorm dik beton.

Al was het voor mij als kind telkens een beangstigend gebeuren als we in de nacht naar de burens moesten lopen terwijl we bommen hoorden vallen of vliegtuigen zagen neerstorten,, toch was het een herademing als we binnen waren en zo dicht bij elkaar konden blijven in de kelder.

- Aan de andere kant van de straat woonde een boer met zijn gezin.

Elke keer als ze een varken geslacht hadden kreeg ik een kom huidvlees of zelfgemaakte bloedworst mee voor thuis.

- Als kinderen van 10 jaar hadden we vroeger 2 jaar catechismus in de kerk. Dat betekende voor mij: 2 jaar lang door weer en wind te voet naar de kerk, in winter en zomer. In de kerk een half uur stil zitten (of met prentjes spelen..) het was niet gemakkelijk. Wat wel fijn was, was met een paar andere kinderen naar huis te gaan, hand in hand met een vriendelijke pastoor. Gelukkig voor mij woonde hij een flink eind van de kerk, zodat onze kinder- verhalen lustig door mekaar konden dartelen tot hij thuis was. Dat babbel- en wandelkwartiertje met de pastoor stond mij wel aan en hielp mij om de catechismusles als fijn te ervaren, want de pastoor was onze vriend. Naast al die goede mensen, kan ik er nog een hele rij plaatsen, die mij door hun tekens van liefde steunden.
- Elza, die met mij meeweende, toen ik haar mijn verdriet vertelde, omdat ik thuis niet onmiddellijk mijn droom van zuster- worden kon involgen.
- Luc uit Ieper, die het halve land doorreisde om mij in een pijnlijke periode te beluisteren rond mijn verdriet en daar graag een dag voor vrijmaakte.
- Eveline, die na een veertiendaagse over geloven voor mij een dik plak- boek maakte, -volgeschreven met eigen gedichten, mooie teksten, en: alles versierd met gedroogde bloempjes of tekeningen. Ze schreef erbij:

" Het is mooi werk dat je doet, doe er nog lang mee door. "

Haar plakboek was voor mij een duwtje in de rug, maar nog meer genoot ik van haar teken van vriendschap, want ik weet dat ze verschillende maanden daarvoor, tijdens het jaar van voorbereiden, s morgens om 5 uur opstond, want ze heeft een heel groot gezin.

Ook in kleinere tekens kan ik liefde erkennen.

- Gaby, die zomaar telefoneert en zegt: " Ik bel alléén maar om eens te horen hoe het met je gaat. "

- Als Ann schrijft: " Geloof maar dat je bij velen geborgen en geliefd bent " dan doet dat zinnetje mij echt deugd.

- Ik denk aan Regina, die bij elke ontmoeting in haar hartelijke omhelzing uitdrukt: " Ik zie je graag. "

- Fons, die regelmatig wat groenten brengt uit eigen tuin,
de buurman die aanbiedt onze kerstboom in de tuin te planten, allemaal signaaltjes van genegenheid.

Als ik bewust stilsta bij al die ervaringen van menselijke goedheid vraag ik me soms af: " Waar komt toch al die verscheidenheid van liefde vandaan?

Voor mij verwijzen ze naar de Bron van alle liefde, die ik God noem.
Soms heb ik als vanzelfsprekend daarbij een lied op de lippen dat ik graag
zing: " Wat zijt ge goed, o Heer,

Geheel mijn leven is ene weldaad slechts uit Uwe hand.

Kon ik U danken, lieve Heer, uw goedheid loven,

al wat ik heb is slechts een dankbaar hart."

Kan jij ook concreet zien hoe je ouders, buren, vrienden je tekens gaven
van hun liefde voor jou? Of denk je bij jezelf: ik had niet zoveel geluk?
Misschien denk je dat ik in mijn leven geen verdriet kende?

Nu, dan vergis je je stevig.

Kunnen wij ook in pijnlijke ervaringen tekens van Gods liefde erkennen?

- Tien jaar geleden kwam mijn jonge broer missionaris vervroegd op verlof
omdat ons Ma ernstig ziek was. En wat gebeurde?

Ons Ma leefde nog een jaartje rustig verder, maar onze Theo vonden we op
een morgen dood naast zijn bed. Voor mij een vreselijke ervaring, want
onze Theo was als een geschenk van God voor mij.

Ik was opstandig, verdrietig, kwaad. Hoe kon God zo iets toelaten? Zo'n goede

priester, die zo graag tussen zijn arme mensen leefde?

Ik kon Gods liefde voor ons toen niet zien, als ik dacht aan ons Ma, die dat nog moest meemaken, als ik het verdriet in ons gezin zag, als ik dacht aan zijn mensen in Indonesië die hem nooit meer zouden terugzien.

En toch, lange tijd daarna zag ik hoe concreet Zijn liefde voor mij toen tot mij kwam langs zoveel mensen.

- Ik denk aan al de mensen die bij ons kwamen aanbellen en aan wie ik mijn verdriet mocht vertellen,

aan die 40 priesters die bij de begrafenis achter het altaar stonden tijdens de eucharistie,

aan die bomvolle kerk,

aan de gesprekken en het meeleven van de Paters van Scheut, aan een vriend-priester, die zich liet raken door mijn verdriet en met me meeweende,

aan al die meelevende kaartjes en brieven,

aan mensen die me nog foto's uit de missie bezorgden,

zoveel concrete tekens van liefde, die me hielpen om langzaam klaar te komen met het verwerken van die pijn.

Een paar maanden nadien ging ik met een franciscaans groepje naar de Ardennen. Enkele dagen rust zouden me goed doen, terwijl de anderen samen wat bezinning

hielden.

De tweede morgen lag ik 's morgens in bed te wenen, totaal op.

Toen ik met tranen in de ogen naar beneden kwam wisten ze niet goed raad met mij, maar lieten me die dag rustig invullen op mijn manier.

Vanaf die dag begon de mizerie: ik was totaal leeg, luistermoe en mensenmoe.

Daarbij was ik ervan overtuigd dat nu niemand nog om mij gaf. Wie kan er immers van iemand houden die toch niets meer voor anderen kon betekenen?

Een heel jaar lang moest ik het heel rustig aan doen, wat op mijn eentje proberen tot rust te komen: een lange tijd voor iemand die altijd druk bezig was voor anderen.

Gelukkig ben ik dat jaar goed doorgekomen, al zag ik toen de tekens van liefde niet, toch waren ze er.

In het begin waren er de medezusters en medebroeders, die elkaar in Erezée afwisselden om mij nog 14 dagen langer rust te gunnen in de Ardennen.

Er was het gezin van mijn zus Odile waar ik dat jaar echt thuis kon zijn:

Bart, die zijn kamer afstond aan mij,

Dirk, die vroeg of het goed was voor mij als hij de muziek zachtjes aanzette,

Peter, die zo vaak met me mee wilde fietsen in een rustige omgeving, mensen die me kwamen opzoeken, collega's die mijn werk toen ter harte namen.

Achteraf kan ik zeggen: " Ik ben blij dat ik die periode in mijn leven heb meegemaakt: ik heb heel wat ontdekt over mezelf en over mijn in het leven staan. In mijn beste momenten kan ik zeggen: " Wat goed dat er toen ook mensen waren, die mij bleven liefhebben."

Eigenlijk zou ik kunnen blijven vertellen, want God schrijft zijn liefdesverhaal met jou en mij uit, langs heel concrete mensen. Soms kunnen we die tekens van liefde zien en erkennen. Soms zijn die tekens moeilijk verstaanbaar.

- Toen een medezuster tegen mij zei: „Ik geloof niet meer dat zo'n 14-daagse van geloofsdagen voor jou zo vermoeiend zijn, want nu neem je vlak voor geloofsdagen nog een jongerenweekend aan."

Voor mij was die uitspraak helemaal geen teken van liefde. En toch, na een moeizaam gesprek rond die reactie werd me duidelijk dat achter die uitspraak diepe bekommernis stak en de zorg of het niet teveel zou zijn voor mij.

- Andere keren zijn die tekens duidelijk. Toen ik nog studeerde kreeg ons Ma

plots hersenvliesontsteking, gevolgd door 1 jaar opname in een universiteitskliniek. Voor ons allen: een zware opgave: Ma moeten missen in een gezin met 9 kinderen: het jongste een paar maanden, ik als oudste intern op school. Tante Maria, die nochtans een drukke schoenwinkel had, bood aan om haar dochter bij ons te laten helpen om het huishouden te beredderen.

Die zorg van Wieske om voor ons allen als een grote zus te zijn hielp ons verder en steunde mij om toch mijn studie af te maken.

- Toen ik een paar jaar later vaste plannen had om franciscanes te worden raapte ik op een avond al mijn moed bijeen om dat thuis te bespreken.

"Je mag van mij gerust gaan, zei Pa, maar maak er iets goeds van."

Ma vond dat ik best nog 4 jaar kon wachten, want zonder mij, was Pa de enige kostwinner. We spraken af dat ik mijn salaris zou opsparen en na 2 jaar kon ik Pa een heel bedrag overmaken en kon ik vertrekken. Ik ben blij dat ze mij thuis mijn weg naar geluk wilden gunnen, ook al moesten ze daardoor mijn salaris elke maand missen.

Doorheen al die ervaringen werd me duidelijk: Gods liefde hangt niet in

de lucht, maar komt tot ons langs heel concrete mensen.

Om te eindigen wil ik je een paar zinnen laten lezen van een briefje, dat ik kreeg toen ik wat griep had. Zo concreet zijn tekens van Gods liefde.

" Dag Elvira, Op onze jongerenbijeenkomst in Antwerpen, hoorde ik dat je een tijdje op non-actief moet blijven.

Ik wou je uit Hoboken laten weten dat er mensen zijn die aan je denken en voor je bidden op de momenten dat de dingen minder plezant zijn.... en dat ik één van die mensen wil zijn.

In verbondenheid stuur ik je dus wat uit mijn eigen reservepotje " optimisme" dat ik voor bepaalde gelegenheden bijeenspaar.

Ik wens je veel moed, hoop en vooral beterschap toe.

Tot op het volgende jongerenweekend ? !

Dirk.

(uit de periode van de C.A. weekends.)